

Зібрались
додому
лелеки...

Ярмолинецька ЦБС

20-річчю Незалежності
України присвячується

Зібрались додому лелеки...

літературна творчість земляків

Ярмолинці, 2011

84.4 УКР-4 ХМЕ

3-59

Зібрались додому лелеки...: 20-річчю Незалежності присвячується: літературна творчість земляків / Ярмолинецька ЦБС; упоряд. М. А. Гриб. – Ярмолинці, 2011. - 45 с.

Видання містить прозу та поезію наших земляків. Підготовлене за результатами районного конкурсу серед бібліотек Ярмолинецької ЦБС на кращий літературний твір «Про тебе мій краю, моя Україна», присвяченого 20-річчю Незалежності України. Розраховане для вчителів, працівників культури для підготовки краєзнавчих заходів, на масового користувача.

Упорядник: Гриб М. А.

Комп'ютерний набір: Посвистак А. Б.

Відповідальна за випуск: Гриб М. А.

Передмова

В рамках святкування 20-річчя Незалежності України центральна районна бібліотека оголосила конкурс на кращий літературний твір «Про тебе мій краю, моя Україна». Аналогічні конкурси були проведені у кожному населеному пункті і кращі твори відібрані на районний конкурс. Дирекція ознайомила зі всіма надісланими матеріалами і за результатами огляду кращі роботи опубліковані в даній збірці. Основною тематикою творчості слугувала сама назва конкурсу: оспіване рідне село, домівка, народ, Україна, любов до неї. Вірші та оповідання дуже щирі, бо там «квітнуть думи і чуття...» Були надіслані дуже гарні оповідання від бібліотеки с. Косогірка про рідну природу, сповідь «Дош» бібліотеки с. Корначівка – вони глибокі серйозні, відверті і ми вирішили зібрати їх в іншу окрему збірку. А вірші цієї книги наші бібліотекарі та користувачі присвятили «Тобі мій краю, моя Україна!»

Оксана Шкроблюк

сmt. Ярмолинці

Україно моя!

Моя Україно!
Моя Батьківщино!
Пшеничні поля
І гаї солов'їні!
За вас я молюся
І Бога благаю:
«Дай щастя і радість
Квітучому краю!»

Моя Україно!
Моя Батьківщино!
Калина у лузі,
В ромашках долина.
Я тут народилась,
В барвінковім раю.
Ріднішого краю від тебе
Не знаю.

Мій Києве древній!
Дніпро повноводий!
Великий творець
Український народі!
Ти звів понад кручі
Церкви златоглаві,
Як символи святості нашої
Й слави

Могила Аскольдова!
Срібло у храмах,
Владимирська гірка –
Це наша держава.

І пам'ятки древні,
Столиця в музеях
Невже ми забудем,
Забудем про неї?

Весь розум, вся мудрість
В людському творінні.
Тепло свого серця
Дамо Україні.
Хай разом з соборами
Вічно квітує,
А кожен із нас
Її любить й шанує.

Це прадіди наші
Тут кров проливали,
З оздобами шаблі
На згадку лишали.
Іскряться на сонці,
Історію пишуть,
Бо знають, що внуки
Традицій не лишать.

Софіївська вежа!
Казкове творіння!
Так рід наш пускає
У вічність коріння.
Стоїш над Дніпром ти,
Красою велична
Ніким не порушна.
Святая і вічна!

І Либідь-царівна –
Нескорена Лада.
Спливає як ангел,
Любов і відрада.

В ній ніжність і вірність твоя,
Україно!
Душа найщедріша,
Моя Батьківщино!

В Ярмолинцях-центрі
Стоять обеліски
Із мармуру створені,
З плачу берізки...
Читаю життя я
Бійців на граніті
І квіти кладу,
Щоб серця їх зігріти.

Велика державо!
Я – твоя кровинка,
Горжуся безмежно,
Що я – українка.
Вклоняюся низько
Всій нашій родині.
Землі моїй славній,
Безсмертній Вкраїні!

Валентин Мазур

Ярмолинці

Привіт! Привіт, рідні Ярмолинці!

За нас Ярило вічно молиться.

Земля - перлина на Поділлі

Зустріне радо хлібом-сіллю!

І без ярів та крутосхилів

Всміхаються до мене мило.

Ярмолинці остання буква в алфавіті,

Та сама перша для нас у світі.

Доріг, стежок всіх перехрестя

Тут гублять і знаходять щастя.

В турботах, успіхах щоденних

Працює всякий плідно і натхненно.

Є результати, плани, мрії.

Інтелігенти, заводчани, гречкосії.

На вітрі перемін скриплять скрижалі.

Працюють дружно бізнесмени вдалі.

Нова епоха, нове сприйняття,

Щось девальвує, щось просить каяття.

Коли води нехватка в центрі й на околиці,

Це також рідно-болячі Ярмолинці.

Ілліч вже не показує рукою,

Голів не косять гострою косою.

До Загсу молодята часто водяться –

З надією всміхаються Ярмолинці.

Не маєм права з відчаю стогнати,

Перед труднощами на коліна стати,

Бо на шляху Шевченковім на вольниці

Зросли, змужніли рідні нам Ярмолинці.

Олександр Снігур

Ярмолинці

Де шляхів перехрестя сплелось,
Де гартує намисто весна,
Де у липні достигле колосся
Із довкілля полів долина,
Там вместились Ярмолинці наші,
Хоч за віком помітно старі,
Гарцювали на ярмарку коні,
Заселялись людьми пустирі

Ой, Ярмолинці, рідне містечко.
Ти Поділля маківка ясна,
Ти п'яного дитинства гніздечко,
Ти надія моя і весна.

А було ж бо: ворожі навали
Все довкілля губили в вогні,
Та супроти них військо вставало
Перемоги родились в борні,
Лікувало розвалини місто.
Потяглося під захист лісів,
Одягало сад цвіту намисто
І топилося в цвітінні краси.

Хай нам доля проляже щаслива
У сукупність прийдешніх століть,
Хай нам множаться успіхів дива
І за кожного Бог постоїть.
Хай сини невісток нам приводять
За весільні посадять столи
І діток хай побільше народять.
Щоб здорові усі ми були!

Жанна Олійник

Ярмолинецький вальс

слова: Ж. Олійник

музика: братів Гжегожевських

Містечко чарівне і рідне до болю,
Пишатимусь завжди я місто тобою.
Яке ти красиве - хоч взимку, хоч влітку
І схоже на ніжну трояндову квітку.

Приспів:

Танцюй, містечко, танцюй сьогодні,
На крилах несись в блакить,
Танцюй, містечко, танцюй сьогодні,
В цю урочисту мить.

Ярмолинецький вальс,
Ярмолинецький вальс,
Сьогодні звучить для вас.
На Ярмолинецький вальс,
Ярмолинецький вальс,
Ми запрошуєм вас.

Тебе так люблю я - не вимовить словом.
Пройдусь твоїм лісом,
Пройдусь твоїм долом.
Щасливо щоб жили ми тут, не тужили:
Ще пращури наші це місто творили.

І тут довелося й мені народитись.
Набратися сил і наснаги напитись.
І манить усіх нас стежина знайома,
З тобою, як з матір'ю, завжди ми вдома.

Володимир Олійник

Ярмолинчаночка

З вікна автобуса побачив я її,
В Ярмолинцях буяв вишневий травень.
В садах співали юні солов'ї,
Вона ж ішла-пливла, як зірка рання...

Ярмолинчаночко,
Цвіли тоді сади
І ти цвіла так юно, загадково...
Та мить в моєму серці назавжди,
Як свято недосяжної любові

Автобус мій на Кам'янець помчав,
Як мрії, врозтіч, кидались тополі...
Чому не вибіг і не наздогнав
Тієї дівчини, а може, просто, долі?

Вже вкотре в снах моїх кружляють пелюстки...
Та дівчина, як молодість, як мрія...
Як пелюстки – летять мої роки,
Ярмолинчаночка ж у пам'яті зоріє...

Тетяна Безвух

с. Буйволівці

Спогад з юності

Яка тиша... Ліс стоїть у своїй весняній красі. Здається, він був такий вчора і позавчора та ні, придивися. Стало пахнути липою, медом, суніцями.

Ми, тримаючись за руки, заходимо до лісу і прислухаємося до цієї таємної тиші. Та ось несподівано порушує її стукотіння дятла, а там... чуєш, чуєш, як гарно співає пташка!? Зараз ми кожен думаємо про своє. Але і зараз я думаю про тебе.

Відчуваю твою близькість, чую твоє дихання, і, здається, навіть чую, як б'ється твоє серце. Ти стоїш, спершись на дерево, і думками ти десь далеко-далеко. Про що ти думаєш, любий?

Та ось загуркотів грім. Ми обоє ніби прокидаємося від думок і біжимо до кущів ліщини, щоб захватись від великих крапель дощу. Ти накидаєш свою куртку мені на плечі. Накидаєш так ласкаво, ніби вибачаючись, що більше нічого не можеш зробити для мене. Як мені приємно відчувати, що ти турбуєшся про мене, відчувати теплоту твоїх рук...

Я люблю грозу. Вона мені нагадує музику. Та ось гроза закінчилася і ми виходимо зі своєї схованки. Сонце знову ласкаво світить, голубить своїм промінням вершини дерев. Ти так ласкаво усміхаєшся і я бачу сонячний зайчик на твоєму обличчі. Ми все далі і далі заходимо в ліс. Ти збираєш суніці і полуниці і я їх їм із твоїх рук. Нам обом весело. Ти відходиш від мене за кущі терену і повертаєшся з букетом синіх лісових дзвіночків. Це ти для мене їх нарвав.

Я беру їх так обережно, ніби боюся, щоб жодна крапелька роси не впала з них. Який дорогий для мене цей букет...

Ми довго ще ходили по лісі, стараюсь відгадати його таємниці та згадали, що пора повертатись додому. Виходимо з протилежного боку лісу і додому повертаємося полем. Я дивлюся в твої очі. Які вони красиві, скільки в них доброго, розумного.

Золотистим ланом колоситься пшениця. Як багато в ній маків, волошок. Я обережно заходжу в пшеницю і нариваю їх цілий букет, потім сплітаю з них віночок. Вітер розплів мені волосся. Ти заплітаєш мені його і обережно накладаєш віночок мені на голову. Відходиш в бік, щоб ніби придивитись: чи до

лиця він мені. Із твоїх уст злітають слова: «Моя Туркине». Як мені гарно, добре, весело.

І ось ми побачили хати нашого села, яке так гарно розкинулось на пагорбі і потопало в зелені садків. Ще деякий час ми стоїмо і милуємося цією красою. Потім ніби схоплюємося.

Сонце вже скотилося за обрій. Додому прийшли, коли вже сутеніло. На квітнику п'ярко пахла матіола. Та найпахучішими, найкращими для мене є сині лісові дзвіночки, які ти сьогодні мені подарував. Легаю спати надворі. Та ще довго не можу заснути. Вдивляюся у зоряне небо. Як хочеться побачити зараз, як падає зірка. Адже, кажуть, зірка, яка падає, приносить закоханим щастя. І он летить одна, друга, третя...

Та я їх вже не бачу, я засинаю.

Валентина Березюк

с. Іванківці

Я люблю, коли вітер колише вітами,
Коли сонце стає золотою діжею зі сходу,
Коли райдуга ген піднімається самоцвітами,
Угорі виграє і проміння кидає на воду.
Я ходжу босоніж там, де трави нескошені,
Чисті роси збивають,
Назустріч вітру лечу...
У полях спочивать на зеленій простині,
Пісню там заспівать,
Чи вслухатися в шепіт вітру...
Як цього не любить!
Як усе тут хороше і миле:
Небозвід голубий
І проміння сонця ясне.
Я Поділля люблю, бо Поділля мене породило
І в колисці оцій колахатиме завжди мене.

Марина Вельська

с. Баламутівка

Рідна мова

Усміхається щиро і ніжно весна,
Цвітом барвистим землю вкриває.

Радість на серці буяє ясна,
Душа бринить і весело співає.

Рідною мовою славлю весняний я день
І хліб святий на батьківському столі,
Співаю я рідних українських пісень,
Бо я - українка, дочка священної землі.

О материнська мово солов'їна,
Ти б'єш в мені прозорим джерелом,
У мене ти навік одна-єдина,
Тебе люблю усім своїм єством.

Калинова моя, незрівнянна і чиста,
Зі мною навік ти, як небо й земля.
Ніжна, барвиста, свята й промениста –
Тобою пишаюся я.

Не забуваймо ж, українці, рідну мову –
Вона, як мати, в нас лише одна:
А хто забуде – втратить корінь і основу,
Навіки обкраде себе до тла.

Микола Горобець

с. Правдівка

Моє село

Моє село, колиско яворова,
Обитель рідна, стомлені хати...
Тут я родивсь і з отчого порога
Ступив в життя й незвідані світи.

Твій ліс, ставки, долини, річка,
Чумацький шлях, що навпіл розділяв село.
В душі моїй вселилися навічно,
Не забував я їх, хоч як би важко не було.

Ровесники мої, смаглявчики лукаві,
Чи ваші душі не зчерствіли вдалині?
Згадайте школу нашу, гульбища, забави,
Як корівок ми пасли на стерні...

Як наяву, я бачу тих, кого вже не вернути,
Земля їм пухом й пам'ять вічна поколінь.
Живим, дай Боже, в мирі й щасті бути,
Хай не впаде на них зловісна чорна тінь.

Іду селом, вклоняюсь на всебічно
Тим, хто ще не досяг життєвої межі...
Всміхаються мені ясні дитячі личка
І від того стає тепліше на душі.

Тож пам'ятаймо в час незгоди й скрути,
В час потрясінь всім ворогам на зло.
Не стане на коліна Україна –
Допоки житиме колиска нації – село!

Микола Дармопук

с. Сутківці

З горобиною калина,
Як красуні-близнюки,
Мальовничу Україну
Полюбили навіки.
З перших ніжних колискових
Наяву і уві сні
Горобино-калинові
Маяки горять мені.
За надійне їхнє світло
Я однаково обом
Дякую в гаю розквітлім
І вклоняюсь під вікном.
Завдяки вогням крислатим
Не знайомі серце й блуд,
І при будні, і при святі
Доброта моя без пут.
Ще з дитячих літ – їй-богу –
Завдяки земній красі
Є в душі моїй дорога
Рідна злітній полосі.

Яніна Дзівановська

с. Антонівці

Найвища точка у районі.
Звідси побачиш весь свій край.
Село Антонівці знайоме.
Його завжди ти пам'ятай.

Навкруг горбів високих коло.
А у низу – рідне село.
Немов на блюдечці, довкола
Колись рівнесенько лягло.

Тут річечка Вовчок тече,
Долиною звивається.
Нива колоссям золотим
Щороку наливається.

Село на двоє розділив
Старий наш Чорний шлях.
Тут спогади тяжкі лишив
Татарин, німець і мадяр, і лях.

Сьогодні – міжнародна траса
І плін швидких машин.
Колись – одна стояла хата
І кузня, що Антон лишив.

Будинки всі тепер сучасні.
Сільрада, школа, клуб і церква є.
Антонівчани – люди всі прекрасні.
І сонце радо осяває село ріднесеньке моє.

Марія Дячок

с. Видошня

Моя Видошня

Тополинний спів долини,
Тихий плескіт верб в річках,
У воротях кущ калини,
Нахилився горіх в свічках.

Осипає стрічки цвіту
На дорогу, в квітники,
У найкращі роси світу,
Вплівши в трави кісники.

Дика горлиця туркоче,
Стовп короною вінча.
Став качатами плюскоче,
Босо пил здійма дівча.

Надвечір'я йде кущами
З чередою корівок,
Дихають хати борщами,
Аж соромиться садок.

Місяць ніжністю говорить
В тьмаві блідо-осяйній,
У зітханні погук вторить
Птасі в мрії росяній.

Озирнулись сивиною
Зично роки в мить плодів.
І обходить стороною
Віхола даремних днів.

Любов Жибутовська

с. Нове Село

«Моє рідне село»

Є на нашій прекрасній планеті багато чудових країн, які розташовані за далекими морями, за синіми океанами. Але для кожного немає ріднішої за Батьківщину. Україна – це безмежні поля, калинові гаї, колосисті ниви, широкі ріки, різнокольорові лани. І ось серед цього всього багатства загубилась моя маленька Батьківщина – село Нове Село.

Розкинулось воно на берегах річки Ушиці, яка бере свій початок тут і впадає в Дністер. І немає кращого неба, ніж небо над моїм селом, немає ніде таких пишних вишневих та яблуневих садів, як у моєму селі, не співають ніде так гарно, милозвучно солов'ї, як у моєму селі. Моє село – це маленька Батьківщина з квітучими садами, із стежкою до рідної хати, із рожевими мальвами під вікнами.

А яка мальовнича природа мого села! Це безкрай ліс біля села, це золотії ниви пшениці, ячменю, кукурудзи. Це шепіт дощу і шелест вітру, спів птахів і прощальне курликання журавлів. Все це моя маленька Батьківщина – село Нове Село. І де б ми не були, куди б нас не закинула доля, у кожного із нас ось ця маленька, непомітна на карті, Батьківщина – одна-єдина, неповторна. І у якому б куточку Землі ми не були: любов до неї ми збережемо і будемо нести у своїх серцях все життя. А захід і схід сонця – це все теж особливе. Воно ніби переливається всіма барвами своїх золотистих косей-промінчиків, ніби підказує: вийди подивись на своє село, запам'ятай його таким прекрасним на вранішній чи вечірній зорі.

Адже, все саме дороге, що людина отримує при народженні у спадщину – це її маленька Батьківщина. Її не обирають: як не обирають матір. Просто – це доля, яка викресає у нашому серці той вогонь, який потім зігріває нас на усій життєвій ниві і освітлює нам дорогу до кращого вільного оптимістичного майбутнього. І дає нам віру і надію у це диво!

Микола Коваль

с. Боднарівка

Моя доля

с. Шарівці, і її чарівним мешканцям

Сюди я
На світанку
Приїзджаю
Автобусом
Маршрутним
Щовесни.
І мариться...
Що мати
Проводжає
Мене в дорогу
Поглядом ясним....

Тут лик святий її
Завжди
Світився...
Здавалося,
Що він
Шептав мені:
- «Дивись,
Синочку мій,
Не заблудися
В чужій, жорстокій,
Сивій далині»..

І я – в чужих
Краях
Не заблудився –
Куди би
Мене доля
Не вела...

Бо тут добра
З людських
Сердець
Напився.

Бо я -
Прадавнім
Родом –
Із села.

Я тут зростав.
І тут навчався
В школі...
Я тут хрестився
В Храмі
Пресвятім...
Ти, Шарівко,
Вплелась
У мою долю
І заповітом
Стала у житті.

Сюди я
На світанку
Приїзджаю
Автобусом
Маршрутним
Щовесни...
І, мариться...
Знов мати
Проводжає
Мене в дорогу
Поглядом ясним.

Пісня про вічне

с. Сутківцям, і його мешканцям

Не мало наших
В битвах полягли,
Як проганяли
Ворогів триклятих...
Та Сутківці,
На радість всім,
Змогли
Відбудуватись
І на ноги
Встати.

Мовчить
Про біль
Фортеця бойова.
Мовчить
Про горе
Церка старовинна.
Та радий я,
Що дух Ваш
Ожива
І над полями
Лунко
Пісня лине.
Що до межі
Засіяні поля
І буде урожай
У нас багатий...
Оттак добро
Нам віддає
Земля
За труд
Важкий
І невимірні
Втрати.

Немало
Натерпілися ми
Лих...
Не раз прийшлося
Сльози витирати...
Та Сутківці,
На радість всім,
Змогли
Про вічне
І про радісне
Співати.

Рідне село

Тут зустрів
Свою першу
Весну...
Звідси стежка
В світи повела...
І, їй Богу,
Ніяк не збагну,
Як прожити мені
Без села?

- Але ж жив? -
Хитро хтось
Дорікне, -
А на старість
Село пригадав?..
В саме серце
Образа кольне...
Бо нежив
Без села
А страждав.

І нестерпною
Туга була,
Коли трудні
Дороги долав...
І замарно
До Бога волав,
Щоб мене
Повернув
До села.

Може, доля
У мене така,
І по іншому
Буть не могло,

Щоб по білому
Світу блукав
І всім серцем
Любив я село?..

Душу враз
Огорнуло тепло –
Є для того
Вагома причина:
Я приїхав
У рідне село! –
На маленьку
Свою
Батьківщину.

Бачу другове
Світле чоло.
Чую сестрини
Пісню здалека...
Ще живе!
Ще не вмерло
Село!..
Ще... до хат
Повертають...
Лелеки...

Талина Корольчук

с. Вербка-Мурована

Моя Україна

Моя Україно,
Це дніпрові кручі.
Колоски наліті,
І руки робочі.

Скільки глянеш оком,
Колосяться ниви
Дитя спить в колисці
В нього сон щасливий.

В тебе, Україно,
Покладів багато.
Ти завжди красива
І в будень, і в свято.

Розцвіла калина,
Зайчик стрепенувся.
Ранній промінь сонця,
Брунечки торкнувся.

Шумить дуб могутній,
З вітром він змагався.
Мак червоний в полі,
У росі скупався.

Верби над водою,
Листочком тріпочуть.
Немов між собою,
Розмовляти хочуть.

Квітне буйним цвітом,
Україна мила.
Коли ж, Україно,
Ми будем щасливі.

Вірим в тебе, мила,
Ти ще молоденька,
Дивись у колисці,
Дитятко маленьке.

Будете ви разом,
Набиратись сили.
Станете дорослі,
Будете щасливі.

Хочеться нам вірить,
В ці рядки пророчі,
Й побачити щастя,
Та й на власні очі.

Олена Лісецька

с. Баранівка

Я їду потягом до мами
Де хата вкрита рушниками
Де на столі гарячий хліб
Мене приведе до воріт.

Де колоситься хлібна нива
Це наша рідна Україна
Де маки і волошки сині
З дитинства сняться і по нині.

Ти рідна ненька – Україна
Моя сім'я, родина мила
Навчила розуму, зростила
В тобі душа моя і сила.

Але тепер я мрію маю
Для тих, що тільки підростають
Щоб йшли в майбутнє в мирі жити
Завжди країну цю любити.

Альона Лісничка

с. Проскурівка

Юність України

На широких степах і долинах,
Серед тиші величних лісів
Розмістилась моя Україна,
Рідний край моїх любих батьків.

Спілий запах рясного колосся,
Крапля неба у юних руках.
Як фіалка в дівочім волоссі,
Як волошка в пшеничних полях.

І садків біля кожної хати,
Як перлин у морській глибині.
На усі Україна багата
У сьогоднішні сонячні дні.

Двадцять років, здавалось би мало,
Адже це лише юність прийшла,
Хоч недавно дитинство минало,
Україно, ти ще молода.

Тож зі святом тебе, моя рідна!
Процвітай нам на радість й добро.
Ти щасливою бути гідна.
Попри все, що з тобою було.

Віктор Ляховець

с. Пасічна

«Пісня про рідне село»

слова: Віктор Ляховець

музика: Володимир Ляховець

Де листям зеленим
Діброва шумить
Там Пасічна наша
Віками стоїть

Приспів:

Просте, невеличке
Подільське село
Мені наймиліше
У світі воно

Я тут народився,
Зростав і мужнів
І жити я вчився
У цьому селі

Бо тут мої предки
І пам'ять, і біль
І тут зізнаюсь я
В коханні тобі.

Тут люди трудящі
Привітні й прості
Спокійно і впевнено
Йдуть по житті.

Віктор Мельник

с. Виноградівка

Україна

Україно, рідна ненько
Найрідніший в світі край,
Твоя мова солов'їна
Для душі моєї – рай

Моя люба, Батьківщино,
Де розкошнії сади
Де високії тополі
Де високії дуби

Світанкові твої роси
На руці моїй тремтять
Твоїх нив пшеничні коси
У душі моїй бринять.

Валентина Сасюк

с. Ясенівка

Коли зірвеш ти квітку –
Зів'яне у долоні.
Метелика спіймаєш –
Помре він у неволі.

Краси торкатись треба
Лиш серцем і душею.
Краса іде від неба
Зігрітая землею.

Ти уяви країну
Без жайворонка пісні,
Що лине без упину
І у селі, і в місті.

Ти уяви полянку
Без квітів різнобарвних
Росою вмитих зранку
Яскравих, чистих, гарних...

Не можна уявити
Все це без України.
Усім цим треба жити
Без всякої причини.

Тому, що Україна -
Це наша ненька люба.
Вона завжди зігріє,
Пригорне, приголубить.

Тому, що Україна –
Це тихі-тихі води.
Це ясні-ясні зорі –
Вістівники погоди.

Це колосисті ниви,
І луки різнобарвні.
Це ще спокійні зливи
І небеса безхмарні.

Давайте зберігати
Всю цю красу безмежну.
Любити й цінувати
Цю велич незалежну.

Мар'яна Сорокіна

с. Соколівка

Рідне село

Моє село! Ти мій рідний куточок,
Де моя хата – там цвіте садочок.

В садочку соловей співає,
Яскраво сонечко сіяє

В селі є річка, БАМ широкий
Де верби похилились до води
А ще – є міст високий,
По якому дуже часто ходим ми

Моє село! Воно найкраще в світі,
Квітнуть сади, шумлять поля.
Найкраще мабуть тут у літі
Бо тут мій дім, бо тут моя земля!

В селі – пройшли роки мого дитинства,
Вже юність моя – тут іде
Люблю своє село – як йдеться в пісні,
Село моє найкраще, от і все!

Леся Статкевич

с. Савинці

Добридень, Вкраїно моя!

Зібрались додому лелеки
Довкола свого вожака
Летіли довго і далеко
Була дорога нелегка

Забракло силюньки в пташини
Хоч трохи би їй відпочити
Лелече серце, мов в людини
То плаче гірко, то щемить.

Вже Україна недалеко
Все ближче й ближче до мети
- Збери всі силюньки, лелеко
До свого дому долети.

Журавлик журці помагає,
Її підтримує крилом
Ось Батьківщина їх вітає,
Уже попереду Дніпро.

Були без їжі, без зупинок
Журавка все перенесла
На ріднім березі спочинок
То ж зовсім близько до села.

- Лелечко, пташечко весняна
Моя ти рідна, золота
Журавлик радий і кохану
Крилом до серця пригорта.

Все ж ти знайшла у собі сили,
Щоб подолати путь важку
Цілує птах подругу милу
Курличе ніжне їй «кру-кру».

У ріднім гніздечку лелеки.
Радію із ними і я.
Прощай, край чужий і далекий,
Добридень, Вкраїно моя!

Надія Фещук

с. Савинці

Прилягла я на травичку
Її стала розглядати.
Маю собі таку звичку
Хочу все я знати.

А там світ чарівний
Життя кожний має.
Листя трав усяке-різне
Жителі як в раї.

Ось одна дуже гарненька
З виду така мила
З цяпочками червоненька
Має вона крила.

Як спортсменка залізає
На травичку височеньку.
Крила свої розгортає
І летить тихенько.

А ось там межі травинками
Щось заворушилось
Приглядаюсь, із дряпинками
Жабенятко скрилось.

Але бачу інше диво,
Ці вже не ховаються
Гарну мають вони силу
Нею і пишаються.

За дві сили, а то більше
Себе завантажують.
Тягнуть собі до обійстя.
За потрібне зважують.

Санітарами їх звуть
Мурашок маленьких
Якщо є вони вже тут
Все буде чистеньким.

А ось там якось нізвідки
Полосата і ворсиста
Лізе прямо в якусь квіточку
Й замастилась чисто

Забриніла, полетіла
Десь далеко в пасіки
А й робота в неї вміла
Меду треба в щільники.

Та не тільки лише меду,
А й перги й пилку треба.
Скільки треба працювати
Щоб бджілкам усе це мати.

Ось таке життя велике
Непомітне кажуть.
Люди які не безликі
Мають море вражень.

Борис Фурман

Волудринці

Де чорнозем до сонця тулиться,
Де залізниці крутий шлях –
Вмивають у росі Волудринці
Робочі руки в мозолях.

Невичерпні в селі турботи...
Є тут природи - справжній рай.
І хто відчув її на дотик,
Той закохався у цей край.

В душі, у власних документах
Ім'я мені твоє нести.
Ним часто дихають конверти,
Як рідним пишуться листи

Ймення від предків не замести,
Безмежну пращурів любов.
Шукав села на картах тезку,
Але, повірте, не знайшов.

Назва його є, справді, мудрою,
В собі захована тайком.
І пахли пироги волудрою –
Маком із тертим буряком.

А їх пекли у кожній хаті,
І просто в печах на дворі.
Серцями щедрими багаті
Далекі пращури мої.

Пекли увечері і вранці...
Вчитель історії Лепай
Дізнавсь, що бідні голодранці
Колись вселилися в цей край.

Дві версії у світ народжені...
Тож має назва два крила.
Вони засвідчують походження
Рідних Волудринець, села.

... Тихе відлуння часу того
Несе на віддалі роки.
Життя частинка повнокровна,
Тобі подяка на віки!

Солобківці краю, про тебе співаю

слова: Бориса Фурмана

музика: Вадима Федоровича

Вас сьогодні із святом вітаєм
Щоб щастя барвисто цвіло
Перлина Солобківці краю
Найбільше в районі село

А у ньому є праця і шана
Минувшини різні роки
Тут пишний стрічають світанок
Привіт Вам мої земляки !

Приспів :

Під рідним небом між людьми живу
Голубить сонце очі і траву
Тож квітнуть мої думи і чуття
З дитячих років і на все життя
Тому для мене зблизька і здаля
Колиска долі батьківська земля

Знову птахом лечу я сюди
До криниці свого дивокраю
Чую голос родинний завжди
Кожну стежку я знову пізнаю

Нехай хліб і до хліба в нас водиться
І щоб все в нас найкраще було
Солобківці милі Солобківці
Прекрасне подільське село

Приспів.

Луїза Чумак

с. Шарівка

Сизокрилі журавлі

У далечинь за обрії казкові
Рушають сизокрилі журавлі.
Свою печаль і відгуки любові
Несуть вони на стомленім крилі.

Летять, летять і голосно курличуть
Крилаті душі у нічній імлі
Мене з собою безупинно кличуть
До берегів незнанної землі.

А я стою і задивляюсь в небо,
Де тінь птахів щезає в вишині,
Мені землі незнанної не треба
Не радують мене чужі пісні.

Хоч може там і краще, і тепліше,
Густіше листя, і міцніш гілля,
Та тільки вдома серцю наймиліше,
Тепло з-під снігу шле своя земля.

Отож, нехай вам, друзі сизокрилі,
Пошле Господь і мудрості й снаги,
Щоб ви крізь бурі знову пролетіли
На рідні материнські береги.

Олена Швець

с. Кадиївка

«Моє село красиве й неповторне»

(етюд)

З чого починається село? З дороги, над якою сходяться осоки в ажурі? А може з домівок, що усміхаються віконцями? Напевно з працюючих і гарних людей та з того поля, на якому ростуть золотаві жита і пшениці.

На сьогодні моє село вабить до себе дивовижною пишнотою садів, зеленню верб.

Незважаючи ні на що: лихоліття, життєві складнощі, воно живе. Головним життєдайним джерелом є люди, які творять історію, невтомно працюють, садять садки, орють землю, народжують дітей.

Моя Кадиївка прекрасна в будь-яку пору року. Особливо село красиве, коли пишно цвітуть сади, коли першою зеленою щіточкою з'являється травичка, коли оживає земля.

Прекрасна і тоді, коли з маленької травички виростають і морем хвилюються трави, коли над цими травами різнокольоровими хмарками дріботять крильцями метелики.

Красиве і тоді, коли зарум'яняться його щічки, наче свячені яблучка на Спаса, коли воно одягне свою сорочку, вишиту жовтогарячим листям і пустить дощову сльозу, наче дівчина під Покрову.

І тоді красиве моє село, коли сховає його під білими метеликами зима. Тихо падає сніг, переливаючись місячним сяйвом. Небо зоряне-зоряне. І коли сміються зарум'янілі діти, то здається, що сміється вся Україна!

Володимир Шевчук

с. Верхівці

Чебреці

Жайвір пісню повів у блакить,
Ту, що в серці струною бринить,
А до сонця в траві - толоці
Зарум'янились знов чебреці.

Приспів:

Чебреці, ви мої, чебреці,
Спалахнули вогнем на щоці,
Гріє серце рум'янок моє,
Та спокою чомусь не дає.

На вустах поцілунки рясні,
Ті, що сняться ще й досі мені,
А рученька твоя наче й досі в руці,
Та, що рвала ось тут чебреці.

Приспів:

Вже довкола трава дзвінкороса,
Де ж дівчина моя білокоса?
Повертайся, в траві-толоці,
Зарум'янились знов чебреці.